

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/130/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812010268
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mészáros
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812010268.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mészárosa a sudcov JUDr. Dušana Eckera a JUDr. Petra Tótha, v trestnej veci proti obžalovanému D. D., nar. X.XX.XXXX v L., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), c) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c) a § 140 písm. c) Tr.zák. a iné, o odvolaní obžalovaného D. D. a prokurátorky Okresnej prokuratúry v Prievidzi proti rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 27. augusta 2012, sp. zn. 2T/79/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. mája 2013 v Trenčíne, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr.por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sa obžalovaný D. D., nar. X.XX.XXXX v L.

o d s u d z u j e

podľa § 189 ods. 2 Tr.zák., § 41 ods. 2 Tr.zák. (bez použitia vety za bodkočiarkou s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp.zn. PL ÚS 106/2011) s použitím § 37 písm. h), m) Tr.zák., § 38 ods. 4 Tr.zák. a § 39 ods. 1 Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

II.

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 27.8.2012, sp.zn. 2T/79/2012, bol obžalovaný D. D. uznaný vinným v bode 1. rozsudku pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák., v bode 2. rozsudku pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. a v bode 3. rozsudku pre zločin vydierania

podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. sčasti podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

1. od nezisteného dňa mesiaca február až marec 2008 do nezisteného dňa v mesiaci september 2009 na rôznych miestach v G. Y., okres J. a v L. nad L. sa opakovane viackrát svojej vtedajšej družke K. L. vyhrážal, že ak ho neposlúchne a nebude robiť to, čo on určí, napadne jej syna Z. L., jej psa, aby sa poškodená nestarala do jeho osobných vecí a mlčala o jeho trestnej činnosti, o ktorej jej predtým obžalovaný povedal, inak jej vytrhne chrbticu, bude chromá na vozíku, obžalovaný hrozby sprevádzal aj fyzickým násilím - fackami, kopaním, sácaním a v nezistený deň v máji 2008 po tom, čo sa poškodená dozvedela, že obžalovaný olúpil v B. jej kamaráta J. J. a vyčítala to obvinenému, obžalovaný sa jej vyhrážal, že ak o trestnej činnosti nebude mlčať, dopadne ako poškodený J., skončí na vozíku, v tomto období od začiatku roku 2008 do septembra 2009 sa poškodenej vyhrážal, že ak s ním skončí vzťah, poškodená skončí zle, pôjde jej po krku a skončí na vozíku, týmito hrozbami v poškodenej vzbudil obavu o jej život a poškodená zo strachu z obvineného zotrvala vo vzťahu s obžalovaným,

2. v presne nezistený deň v máji 2009 v obci G. Y., okres J., počas cesty osobným motorovým vozidlom do L. obžalovaný vyčítal poškodenej, že rozprávala o ich problémoch vo vzťahu a o trestnej činnosti obvineného s kamarátom obvineného, udrel poškodenú lakťom do tváre, motorovým vozidlom zašiel na poľnú cestu za objekt Y. v G. Y., vytiahol poškodenú za nohy z motorového vozidla na cestu, bil ju päšťami, a kopal do rôznych častí tela, vyhrážal sa jej zabitím, zakopaním, čím v poškodenej vzbudil obavu, že hrozby splní, obžalovaný nedovolil poškodenej vyhľadať so spôsobenými zraneniami lekárske ošetrovanie i napriek tomu, že utrpela zranenie tváre a hrudníka,

3. po tom, čo bol obžalovaný prepustený z väzby, v presne nezistených dňoch v mesiaci marec až apríl 2011 prišiel viackrát do baru G. v G. Y., okres J., v ktorom pracovala poškodená K. L. a žiadal od nej, aby skončila svoj vzťah s novým priateľom K. P., ak to neurobí, môže sa jej niečo stať, poškodenému môže zhorieť motorové vozidlo, čím v poškodenej K. L. a poškodenom K. P. vzbudil obavu o život a majetok a poškodená dala výpoveď u vtedajšieho zamestnávateľa.

Za to bol odsúdený podľa § 189 ods. 2, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7, § 39 ods. 1 Tr.zák na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po vyhlásení podal odvolanie obžalovaný D. D. čo do výroku o vine a treste a tiež neskôr v zákonnej lehote podala proti citovanému rozsudku odvolanie aj okresná prokurátorka a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Okresná prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania uvádzala, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa nepovažuje za zákonný z hľadiska použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Má za to, že neboli splnené zákonné podmienky na použitie tohto ustanovenia, pretože v rámci prípravného konania a konania na súde neboli zistené také okolnosti prípadu, ktoré výraznejšie vybočujú z obvyklejších prípadov takýchto trestných činov a preto by odôvodňovali zhovievavejší prístup súdu pri ukladaní trestu. Taktiež neboli zistené také osobné pomery páchatel'a, ktoré by umožnili použiť toto ustanovenie. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste s tým, aby vo veci rozhodol Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd sám a uložil obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 189 ods. 2, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7 Tr.zák. a pre výkon trestu ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný D. D. podané odvolanie odôvodnil sám, ako i prostredníctvom svojich obhajcov JUDr. Jozefa Podobu, JUDr. Juraja Trokana a Mgr. Silvii Kaveschánovej.

Obžalovaný D. D. v písomných dôvodoch odvolania zásadne namietal, že by spáchal trestnú činnosť s tým, že svedkovia K. L. a H. V. klamú, pričom celý prípad je vykonštruovaný zo strany polície a jeho nevinu preukazujú výpovede svedkyne A. F. a K. F., pričom nesúhlasí s konštatovaním súdu prvého stupňa vo vzťahu k hodnoteniu svedeckých výpovedí jeho rodičov E. a U. D., ako aj sestry L. Y.. Tiež poukazoval na rozporuplné výpovede týchto svedkov, či už v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Ďalej namietal tú skutočnosť, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 9.11.2011 mu bolo vznesené obvinenie za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), b), c) Tr.zák. s poukazom

na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c), a § 140 písm. c) Tr.zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c), a § 140 písm. c) Tr.zák., ktorých skutkov tam uvedených podľa jeho názoru sa mal dopustiť v jednočinnom súbehu, pričom okresná prokurátorka 28.3.2012 mu oznámila písomne, že na rozdiel od vyšetrovateľa, mieni jeho konanie právne posudzovať ako samostatné skutky v bodoch 1/, 2/, 3/ pre ktorého potom neskôr aj dňa 11.4.2012 podala obžalobu a je toho názoru, že s týmto postupom prokurátorka konala v rozpore s povinnosťou zachovať totožnosť skutku (táto námietka bola neskôr právne rozvedená v písomných dôvodoch podaných obhajcami obžalovaného). V konaní pred súdom prvého stupňa namietal jeho postup, ktorým odmietol vykonať dôkazy navrhnuté ním prostredníctvom obhajcov a to výsluchy svedkov uvedených v návrhu na č.l. 645-646, ako aj skúmanie duševného stavu svedkov K. L. a H. V.. Na základe týchto odvolacích námietok žiadal zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa s tým, aby odvolací súd vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaného podaných prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Podobu namietal, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu v odsudzujúcom rozsudku v bode 1./ až 3./ nespáchal s tým, že okrem výpovedí svedkyne poškodenej K. L. a účelového svedka H. V., toto konanie nebolo ničím preukázané s tým, že títo svedkovia majú rozporuplné výpovede a klamú. Taktiež namietal, že boli odmietnuté navrhnuté dôkazy, či už výsluchy konkrétnych svedkov ako aj vyšetrovanie duševného stavu svedkov L. a V.. Na základe týchto dôvodov navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby bol oslobodený spod obžaloby.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaného podaných prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Trokana opätovne poukazoval, že rozhodnutie súdu je opreté predovšetkým o rozporné tvrdenia svedkyne L. a svedka H. V.. Taktiež namietal, že pri podaní obžaloby nebola zachovaná totožnosť skutku, nakoľko z uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom zo dňa 9.11.2011 vyplýva, že obvinenému bolo vznesené obvinenie za jediný skutok ako trestný čin podľa § 189 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 360 Tr.zák. a prokurátorka účelovo podala obžalobu pre tri rôzne skutky, ktorú súd bezozvyšku akceptoval. Na základe týchto skutočností žiadal zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaného podaných prostredníctvom obhajkyne Mgr. Silvii Kaveschánovej, obžalovaný opätovne namietal porušenie zásady zachovania totožnosti skutku, poukazujúc na tú skutočnosť, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 9.11.2011 mu bolo vznesené obvinenie za zločin vydierania a prečin nebezpečného vyhrážania na rovnakom skutkovom základe, ako bolo začaté trestné stíhanie vo veci vyšetrovateľom dňa 8.11.2011. Namietal, že po skončení vyšetrovania okresná prokurátorka podala obžalobu po rozčlenení skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie na tri samostatné skutky dňa 11.4.2012, ktoré rozčlenenie skutku namietal prostredníctvom svojho obhajcu s tým, že toto nie je iba zmenou právnej kvalifikácie, ale aj porušením zásady totožnosti skutku. Toto pochybenie vidí aj pri rozsudku Okresného súdu Prievidza tak, ako bol vyhlásený v tejto veci 27.8.2012. Konkrétne k bodu 2/ vidí porušenie zásady zachovania totožnosti skutku v tom, že v skutkovej vete v bode 2/ napadnutého rozsudku, oproti skutku uznesení o vznesení obvinenia, mal tomuto konaniu predchádzať rozhovor o rozširovaní sa poškodenej o jeho trestnej činnosti, čo je skutkovou novou okolnosťou. Taktiež v bode 3/ došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku, nakoľko obava P. o svoj život a majetok nie je skutkovou okolnosťou uvedenou v uznesení o začatí trestného stíhania ani v uznesení o vznesení jeho obvinenia ako následok jeho konania. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, poukazuje, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodenej L., ktorá výpoveď o skutkových okolnostiach je v príkrom rozpore s jeho výpoveďou. Má za to, že základným motívom účelového konania poškodenej, je podľa jeho názoru jej postavenie v inej trestnej veci, kde jej bolo dočasne pozastavené vznesenie obvinenia. Teda jej postoj v tomto konaní je motivovaný zisknosťou, s cieľom privodiť si neprimerané výhody v trestnom stíhaní, ktoré jej hrozia. Poukazoval, že poškodená pokiaľ by bolo pravdou to, čo tvrdí, mala dostatok príležitostí ukončiť s ním neželaný vzťah. Ďalej poukazoval, že svedkyňa L. vypovedala, resp. reprodukovala prežitú skutočnosť vo svojich výpovediach pred vyšetrovateľom odchyľne od výpovedí na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom. Na základe toho prvostupňový súd pochybil, keď za tejto situácie nepribral do konania znalca z odboru zdravotníctva, odbor psychológia za účelom skúmania duševného stavu poškodenej. Tiež namietal hodnotenie výpovedí svedkov rodičov a sestry súdom prvého stupňa v tom, že samotná existencia príbuzenského pomeru nie je dôvodom pre vyhodnotenie takejto svedeckej výpovede ako účelovej. U svedka H. V. uvádza, že tento vypovedal v snahe vyjsť v ústrety polícii a prokuratúre v očakávaní výhod

miernejšieho trestu za trestnú činnosť, pre ktorú je trestne stíhaný spoločne s obžalovaným v súvislosti s krádežou motorových vozidiel. Taktiež namietal, že súd prvého stupňa pri hodnotení výpovedí F. a F. sa stotožnil s vysvetlením poškodenej, že títo určité prežité skutočnosti popierajú zo strachu. Záverom opakovane namietal postup prvostupňového súdu, ktorý odmietol doplniť dokazovanie tak, ako to už uviedol v predchádzajúcich písomných dôvodoch odvolania. Na základe toho navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové pojednanie a rozhodnutie s pokynom, aby odstránil rozpory vo výpovediach poškodenej a pribratím znalca za účelom skúmania hodnovernosti výpovedí poškodenej.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného D. D., ktorý svoju neprítomnosť náležitým spôsobom písomne ospravedlnil a žiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Zástupkyňa krajskej prokuratorky na verejnom zasadnutí uviedla, že vzhľadom na prednesené dôvody odvolania a jeho modifikácie v súlade s nálezom ústavného súdu z 28. novembra 2012 o vypustení asperačnej zásady a podľa ich názoru nedôvodnej aplikácie § 39 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr.por. a aby podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol sám tak, že obžalovaného D. uzná za vinného v zmysle podanej obžaloby v súlade s prvostupňovým rozsudkom a trest uloží podľa § 189 ods. 2 Tr.zák., § 41 ods. 1, 2 Tr.zák. bez použitia vety za bodkočiarkou v súlade s nálezom ústavného súdu z 28.11.2012 a zohľadní priťažujúcu okolnosť podľa § 38 ods. 4 Tr.zák., teda predchádzajúce odsúdenie obžalovaného a uloží mu úhrnný trest odňatia slobody v dolnej polovici zvýšenej trestnej sadzby a na výkon trestu obžalovaného zaradí do ústavu so stredným stupňom stráženia. Nakoľko výrok o vine považovala za zákonný, navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por.

Obhajkyňa obžalovaného Mgr. Silvia Kaveschánová uviedla, že vzhľadom na všetky písomné dôvody odvolania, ktoré sú súčasťou spisu ako aj tie, ktoré boli prednesené na verejnom zasadnutí, navrhla, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a rozhodol vo veci tak, že obžalovaného D. D. spod obžaloby oslobodí s aplikáciou zásady „in dubio pro reo“, alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok v plnom rozsahu zrušil, vec vrátil súdu prvého stupňa na došetrenie s tým, aby do konania bol pribratý znalec za účelom posúdenia vierohodnosti výpovede poškodených a aby sa prvostupňový súd vyporiadal námietkou porušenia zásady zachovania totožnosti skutku. Odvolanie okresnej prokuratorky navrhla zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní obžalovaným a okresnou prokuratorkou preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, proti ktorým podali odvolanie a takto zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné v časti týkajúcej sa výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a odvolanie okresnej prokuratorky nie je dôvodné na podklade právnych skutočností nižšie uvedených.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine a treste vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. por., preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu veci a so zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení okresného súdu v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku. Okresný súd svoje rozhodnutie oprel o vykonané dôkazy - predovšetkým o výpovede svedkyne poškodenej K. L., svedkov H. V. a K. P. o hodnovernosti ktorých výpovedí nemá pochybnosti ani krajský súd ako odvolací súd. Teda krajský súd sa stotožnil v skutkovom konštatovaní so súdom prvého stupňa, že títo svedkovia, predovšetkým poškodená K. L., hodnoverným spôsobom preukazujú spáchanie trestnej činnosti obžalovaným D. D. v tom rozsahu, ako to ustálil okresný súd v bodoch 1/, 2/ a 3/ svojho rozsudku. Taktiež krajský súd sa stotožnil s hodnotením svedeckých výpovedí svedkyne A. F. a K. F., ktorých výpovede na podklade hodnovernnej výpovede svedkyne L. považoval za účelové v snahe nevypovedať o okolnostiach, ktoré im mohli byť známe z obavy reakcie obžalovaného. Pokiaľ ide o hodnotenie svedeckých výpovedí rodičov obžalovaného E. D. a U. D. a jeho sestry L. Y., tieto okresný súd správne vyhodnotil, že títo v podstate sa

vyjadrovali k osobným vzťahom medzi obžalovaným a poškodenou a k tomuto hodnoteniu krajský súd uvádza navyše, že títo svedkovia neboli nikdy prítomní pri priebehu toho skutkového deja, na podklade ktorého bolo obžalovanému vznesené obvinenie a neskôr podaná obžaloba. Krajský súd k výpovedi poškodenej K. L. na hlavnom pojednávaní navyše uvádza, že táto zotrvala na svojich výpovediach pred vyšetrovateľom a hodnoverným spôsobom vysvetlila, že napriek správaniu sa obžalovaného k jej osobe, zotrvala vo vzťahu s ním zo strachu, pričom pri jednotlivých skutkoch podrobne popísala konanie obžalovaného voči jej osobe a to či už vo verbálnom vyhrázaní sa alebo priamom fyzickom napadnutí.

Krajský súd na podklade hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa dospel k totožnému skutkovému záveru ako Okresný súd v Prievidzi vo svojom rozsudku zo dňa 27.8.2012 v bodoch 1/ až 3/ v tom, že týmito dôkazmi tak, ako sú rozvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, bolo preukázané, že obžalovaný D. D. sa dopustil týchto skutkov, ktoré konanie obžalovaného okresný súd potom správne v súlade so zákonom trestno-právne kvalifikoval v bode 1/ ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr.zák., v bode 2/ ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. a v bode 3/ ako pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák. sčasti podľa § 189 ods. 1 Tr.zák.

Na základe uvedeného krajský súd sa stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, keď odmietol vykonať navrhnuté dôkazy obžalovaným z dôvodov uvedených v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku.

Krajský súd k námietke obžalovaného ako aj jeho obhajcov, že zločinu vydierania podľa § 189 Tr.zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr.zák., pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie vyšetrovateľom 9.11.2011 týchto skutkov sa dopustil v jednočinnom súbehu s tým, že pokiaľ okresná prokurátorka podala obžalobu po rozčlenení skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku uvádza:

Podľa platnej judikatúry vo veciach trestných, viac trestných činov toho istého páchatela, môže zakladať súbeh trestných činov alebo spätnosť (recidívu). Súbeh môže byť jednočinný (ideálna konkurencia) alebo viacčinný (reálna konkurencia podľa toho, či porušenie niekoľkých ustanovení Trestného zákona sa stalo jedným alebo viacerými skutkami). Za jeden skutok sa považujú také prejavy vôle páchatela navonok, ktorú sú pre následok v trestnom práve relevantné, kauzálne pokiaľ sú spôsobené zavinením. Jednotu skutku možno vyjadriť aj tak, že dva alebo viac trestných činov majú z časti spoločné konanie a z definície pojmu jednota skutku vyplýva aj to, že o jediný skutok ide v prípadoch pokračovania v trestnej činnosti, v trestných činoch trvácich a hromadných. Jedným skutkom z toho istého dôvodu je taktiež celý vývoj trestnej činnosti od prípravy cez pokus a vo všetkých týchto prípadoch vytvára jednotu vzťah k tomu istému následku - znaku niektorej skutkovej podstaty trestného činu. Jednočinný súbeh je vylúčený v prípadoch trojakého druhu:

- a) na ten istý skutok sa vzťahujú znaky dvoch ustanovení, z ktorých jedno je obsiahnuté v druhom, čiže je ním konzumované,
- b) tzv. faktická konzumpcia,
- c) pokračovacie, trvacie a hromadné trestné činy.

Na základe týchto vyslovených úvah, krajský súd má za to, že v tejto časti odvolanie obžalovaného ako aj obhajcov nie je dôvodné. Zo samotného uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa z 9.11.2011 je možné konštatovať, že obvinený sa dopustil troch samostatných konaní:

- v čase od novembra 2007 do septembra 2009 sa mal opakovane vyhrážať verbálne aj konkrétnym fyzickým napadnutím svojej družke K. L. s tým, aby sa nestarala do jeho osobných vecí a bola ticho ohľadne jeho trestnej činnosti, ktoré konanie možno trestnoprávne kvalifikovať ako zločin vydierania podľa § 189 Tr.zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr.zák. (bol 1 obžaloby);

- v čase máj 2009, kedy sa K. L. opätovne vyhrážal ak ho opustí, pričom ju aj fyzicky napadol, ktoré konanie naplnilo skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr.zák. (bol 2 obžaloby);

- marec až apríl 2011 - nútil K. L., aby sa rozišla s K. P. za použitia verbálnych vyhrážok, ktoré konanie naplnilo skutkovú podstatu zločinu vydierania podľa § 189 Tr.zák. (bol 3 obžaloby);

ktoré je potrebné v zmysle právnej teórie považovať za viacčinný súbeh (reálna konkurencia), z dôvodu, že medzi prvým, druhým a tretím skutkom uplynula doba viac ako 18 mesiacov. Tento právny záver

vychádza z tej skutočnosti, že nie je možné tieto jednotlivé konania považovať za pokračovanie v trestnej činnosti, nakoľko z časového hľadiska v určitých obdobiach tak, ako to ustálil súd prvého stupňa, došlo k prerušeniu konania obžalovaného voči K. L. s poukazom na to, že obžalovaný uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. OTp 66/2009 bol vzatý do väzby s účinnosťou od 8. septembra 2009 v inej trestnej veci, z ktorej bol prepustený uznesením Krajského súdu Trenčín, sp.zn. 3Tpo/9/2011 dňa 21. februára 2011 a opakovane bol vzatý do väzby v tej trestnej veci uznesením Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 10. apríla 2011 sp.zn. OTp 34/2011. Pokiaľ ide o prvé dva skutky, nejde o jednočinný súbeh vzhľadom k tomu, že je rozdiel v motíve konania obžalovaného, keď v prvom prípade sa vyhrážal poškodenej preto, aby neprezradila jeho údajnú trestnú činnosť a v druhom prípade preto, aby ho neopustila.

Krajský súd pokiaľ ide o uložený úhrnný trest odňatia slobody obžalovanému D. D. súdom prvého stupňa vo výmere 4 rokov nepodmienečne za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák., tento krajský súd považoval za dostatočný a primeraný na prevýchovu obžalovaného, avšak vzhľadom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012 sp.zn. PL ÚS 106/2011, ktorým bolo vyslovené, že v § 41 ods. 2 Zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v rámci podaného odvolania obžalovaným zrušil v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa, t.j. vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vo veci rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por. tak, že obžalovanému D. D. podľa § 189 ods. 2 Tr.zák., § 41 ods. 2 Tr.zák. (bez použitia vety za bodkočiarkou s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp.zn. PL ÚS 106/2011) s použitím § 37 písm. h), m) Tr.zák., § 38 ods. 4 Tr.zák. a § 39 ods. 1 Tr.zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a súčasne ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. zaradil na výkon tohto trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd pri ukladaní trestu sa riadil ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Tr.zák. s tým záverom, že pri použití asperačnej zásady vyjadrenej v § 41 ods. 2 Tr.zák., pokiaľ by mal byť uložený obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 189 ods. 2 Tr.zák. s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m) Tr.zák. v rozpätí 8 rokov a 8 mesiacov až 16 rokov, tento trest by bol v tejto trestnej sadzbe neprimerane prísny pre obžalovaného a preto prijal konštatovanie súdu prvého stupňa, že vzhľadom na okolnosti prípadu a na zabezpečenie okolnosti postačuje aj trest kratšieho trvania po predchádzajúcom použití ustanovenia - 39 ods. 1 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu a to vo výmere 4 roky nepodmienečne so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák., nakoľko v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť.

Pokiaľ ide o odvolanie okresnej prokurátorky, toto podľa § 319 Tr.por. vzhľadom na vyššie uvedené dôvody krajský súd zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.